

in ea cum antiquis Sacramentis conferamus, præter quam quod plus efficaciam habent, & utilitate uberiora, & sanctitate augustiora esse videntur. Ex eodem.

Tria sunt Sacramentorum characteres imprimen-

Alter vero Sacramentorum Effectus, non quidem omnibus communis, sed trium tantummodo proprius Baptismi, Confirmationis, & Ordinis sacri, est character, quem animæ imprimunt. Nam cum Apostolus ait, *Unctis nos Deus, qui & signavit nos, & dedit signum Spiritus in cordibus nostris: voce illa signavit, non obscure characterem descripsit; cuius proprium est aliquid signare, & notare. Est autem character veluti insignis quoddam animæ impressum quod deleri nunquam potest, eique perpetuo inhæret: de quo ita apud Sanctum Augustinum scriptum est. An minus forte Sacramenta Christiana, quam corporalis hæc nota, qua scilicet Miles insignitur, poterunt? illa namque Militi ad militiam, quam deseruisset revertenti, non nova imprimitur, sed antiqua cognoscitur, & approbatur. Jam vero character hoc præstat, tum ut apti ad aliquid Sacri suscipiendum, vel præagendum efficiantur, tum ut aliqua nota alter ab altero internoscatur. A Baptismi quidem characterem reddamur idonei, & eo propterea fidelis populus a gentibus, quæ fidem non colunt, distinguatur. Idem autem in characterem Confirmationis, & Sacri Ordinis licet cognoscere: quorum altero veluti Christi Milites ad ejus nominis publicam confessionem, & propugnationem, ac contra insitum nobis hostem, & spiritualia nequitia in Cælestibus armamus, atque instruimus, simulque ab iis, qui nuper baptizati, tamquam modo geniti infantes sunt, discernimur; alter vero tum potestatem Sacramenta conferendi, & ministrandi conjunctam habet, tum eorum, qui ejusmodi potestatem præditi sunt, a reliquo fidelium coetu distinctionem ostendit. Tendenda igitur est Catholica Ecclesiæ regula, qua docemur; tria hæc Sacramenta characterem imprimere, neque ullo unquam tempore iteranda esse. Tridentini Concilii Catechismus.*

Quid eiebat in Fidelibus Sacramentorum reverentiam,

Hæc sunt quæ generatim de Sacramentis tradenda erant, in cujus argumenti explicatione, Pastores duo potissimum efficere omni studio conentur. Primum est, ut fideles intelligant, quanto honore, & cultu, & veneratione hæc divina, & Cælestia munera digna sint: alterum vero, ut quoniam a Clementissimo Deo ad communem omnium Salutem proposita sunt, iis pie, & religiose utantur, atque ita Christianæ perfectionis exardeant desiderio, ut si Poenitentia præsertim, & Eucharistia saluberrimo usu aliquando carant, plurimum damni se fecisse existant. Hæc autem sunt, Pastores ad hoc potissimum, ut quæ de Sacramentorum divinitate, & fructu supra dicta sunt, auribus fide-

lium sæpius inculcabunt, primum a Domino Salvatore nostro, a quo nihil nisi perfectissimum proficisci potest, instituta esse: præterea cum ministrantur, Spiritus sancti intima cordis nostri permeant efficacissimum numerum præsto esse: deinde admirabili, & cæta curandarum animarum virtute prædita esse: tum, per ea immensas illas Dominice passionis divitias ad nos derivari. Postremo vero offendunt, totum Christianum ædificium firmissimo quidem lapidis angularis fundamento inniti, verum, nisi verbi Dei prædicatione, & Sacramentorum usu denique fulciantur, magnopere verendum esse, ne magna ex parte labefactum concidat. Ut enim per Sacramenta in vitam suscipimur: ita hoc veluti pabulo alimur, conservamur, augemur. Ex eodem Catechismo.

Distinguenda sunt Sacramenta; alia enim ex illis Sacramentis mortuorum vocantur, quia proprius eorum effectus in eo situs est, quod vitam illis reddunt, qui erant mortui spiritualiter per peccatum; hæc autem sunt Sacramenta Baptismi, & Poenitentia. Quinque reliqua Sacramenta vivorum dicuntur, quia in eorum receptione supponunt spirituales vitam gratiam in recipiente; cum propriis eorum effectus sit roborare, nutrire, & conferre potestatem conferendi Corpus Jesu Christi, vel aliquid Ministerium Ecclesiæ, curandi animæ vulnera, vel gratiæ vim conferendi, cuius opem in matrimonio conjuges sustinere possint onera, quæ illis adjecta sunt &c. Quæ omnia supponunt vitæ gratiam in anima Sacramenta hæc recipientium. Ex Theologis.

Ex dictis facile est cognoscere, duo esse genera obligationum in Pastoribus, quod pertinet ad hæc prorsus Cælestia Sacramenta; quorum primum est, ut semper sint dispositi ad illa digne dispensanda; alterum vero, ut disponent populos ad illa recipienda. Sacramenta jure optimo vocantur panis vitæ, & spiritus, *Gibetis cum pane vitæ, & intellectu. Quatenus sunt panis vitæ, qui Minister est, debet esse in vita gratia ad illa distribuenda: & quatenus sunt panis spiritus, oportet, ut cognoscat bonum, quod continent, ut illa applicet opportune. Minister non minus facere debet, ut Sacramenta digne recipiantur a populo suo, tamquam panis vitæ, & spiritus; ad id requiritur, ut populus calleat modum recipiendi illa sancte, & cum iis dispositionibus, quæ afferenda sunt; præterea quæritur, ut cognoscat eorum excellentiam, originem, characterem, & effectus: Quod in Sacra Tridentina Synodo statutum est; Sacramenta administrantur prius illorum nomine, & usum pro suscipiendum capere explicent. (Sess. 24.) Negligere hæc documenta adeo necessaria, hoc esse obijcere Mytheria facerrima gravissima irreverentia, & maximo contemptui. Pater Segneri.*

Sacramentorum distinctio.

Officia Ministrorum, qui erudit debent populos, eosque disponere ad recipiendum Sacramenta, ut oportet.

Multiplex huius Sacramenti ceremoniarum cognitio nos gratiam ferre in omne vite nostra spatio.

In Baptismo recipimus gratiam uberrimam, & copiosam, quæ nos penitus devoverit Deo.

Gratia Baptismi imprimi in animas nostras ineffabilem characterem.

Christiani qualitas omnibus in nobis mundum præferenda.

Tutissima probandi ratio, & aliquid esse Christianum est confortitas cum J. C.

dam, cum illam de manu Dei accepimus integerrimam? Heu! Tantum abest, ut illam ornaverimus, & nitidiores effecerimus, ut multiplici criminum numero eam sedaverimus. Abbas de Jary in Sermonibus de Conceptione.

Omnes ceremoniarum, quibus utitur in Baptismi Sacramento nobis ostendant necessitatem nosmet amovendi a sæculi vanitatibus, quibus renuntiare debemus, ut nosmet præbeamus fideles gratia, quam recepimus. His ceremoniarum decorem, animas nostras esse debere puras per aquam insulam capitibus nostris, incorruptibiles per sal immisum in os nostrum: omnia vota, cogitationes, affectus nostros respondere debere sollempni huic abrenuntiationi, quam omnibus sæculi pompis mittimus eorum ministerio, a quibus presentamur. Perfecto, character, quem Sacramento Baptismi imprimi in animabus nostris, sufficit, ut illas Deo jucundas efficiat, quemadmodum Militis titulus sufficit tempore pacis, ut qui hoc vocatur nomine, privilegii eidem inhærentibus perfruantur; sed eo modo quo, S. Augustinus ait, cum bellum exardescit, & hostes sunt in conspectu, character iste non solum inutilis est, sed etiam sanctus generibus illum, qui muneribus suis perfunguntur, neque prodest nisi ut plestantur transiuge, ubi inventantur extra militiam, cui nomen dedere: ita per anni ignorantia, & infirmitatis, quibus nondum nobis licet cognoscere inimicos nostros, & quibus nobis vires non suppetunt ad capiendam arma, quæ nobis dedit Deus ad decertandum; Christiani character sine ulla cooperatione nostra efficit, ut bonis illi inhærentibus perfruantur. Sed simulac per ztatem cognoscere possumus periculosos mundi impetus nos reducere festinantis; inevitabile nobis officium est omnibus viribus in aciem descendere, quod nisi præsterimus, Christianorum titulus nobis credit in notam infamiam. Abbas de Jary in Sermonibus de Conceptione.

Gratia, quæ nos prævenit in Baptismo, gratia plena est, & copiosa, quæ nullam admittit partitionem. Hæc sese super totum hominem effundit; Sanguis Agni animam eluit, & corpus. Utrumque sancta contagione fuerat conquinatum, utriusque labes deleta fuerunt exteriori, & interiori christumate. Fit ergo integra regeneratio. Post Baptismum renascitur homo totus recens, in quo nihil veterum affectionum debet permanere. Hoc significant ceremoniarum, quæ Baptismum concomitantur. Postquam puer oblatum Deo in ara, ductus fuit ex aqua, in quam fuit immerfus, ut doceatur de transitu, qui illi faciendus est de peccato ad gratiam, alba induitur veste, ac cereus manibus ejus inseritur. Dei Minister, a quo in Ecclesiâ sinum recipitur, postquam illum cogit, ut sollempni Mundo, ejusque pompis nuntium mitteret; per hæc sensibilia admonet Symbola, ipsam in posterum omni labe vacuum esse debere, vitæque ducere integerrimam; sicut radii omnes ex ea face emanantes, æque refugunt, atque usque ad ejus consummationem fulgebunt, ita omnes actiones, & cogitationes illius, emittere debere vividum lumen sine defectu, atque obscuritate. Sermo Secundus Accademici anni 1677.

Ignorare oporteret prima Religionis elementa, ut nesciremus, quamvis Baptismi ceremoniarum pertranscant, quod illa significant, relinquere characterem, qui non deletur, æternumque manet: Carnem esse infirmam, cupiditates violentas; concupiscentiam nos in malum pertrahere, mundum nihil inausum relinquere, ut nos fallat; demonem nihil præmittere, ut nos perdat; ex quo facti sumus Christiani, non esse nos ulterius juris nostri: ad Deum spectare; divinum gerere characterem, quem dedecorare non possumus, citra sacrilegium, & scelus nefarium. Ex eodem sermone.

Christianum esse, est esse Jesu Christi servum; & profecto aliquando in mundo, ac Romæ potissimum, profana titulus orbis Metropoli, titulus hic distinguebatur ab aliis titulis, qui unice innuntiantur, vel naturæ bonis, vel humanæ celsitudini. Est Jesu Christi servum prima dignitas est, quam Gentium Doctor jactat; qualitas augusta, & præferenda etiam honori Sancti ministerii, quod sine humilitate, sine fidelitate veri servi credit in dedecus, & probrum Concionatoris, Pastoris, Apostoli: qualitas præferenda magnificis titulis, aures obtudentibus Principis, Magni, Monarchæ, Imperatoris; quoniam in Morte hæc omnia magna nomina inania sunt, & statim in tumultu evanescent. Qualitas Christiani, famuli Jesu Christi, sola in altera vita nobilis facit; hic unus titulus est, ut æternum regnemus in Cælo. Quæ consolatio illis omnibus, quibus in hoc mundo nullus est nitor, nulla amplitudo, nulla generis prerogativa? Non omnes esse possunt Reges; Servi Jesu Christi omnes esse possunt. Quænam infamia est, nullum movere lapidem, ut hunc titulum mereamur? Pater Croiset in Affectibus exercitiis.

Christiani estis, ut dicitis, sed quomodo vos tales esse probatis? Num quia magnificum hoc nomen defertis? Num quia educati fuistis in hac Religione, quæ Christiana vocatur? Hæc mera est illusio; eo quod hoc nomine vocamini, quod in Christianorum societate versamini, non ideo estis Christiani. Tutorum regula ad hoc dignoscendum, utrum Christiani sitis, est vitam ducere prorsus oppositam

illi, quam ducitis. Etenim haberi ne potest probatio magis opposita dictis vestris, quam vestri mores adeo oppositi Evangelio, ut nihil magis deforme liceat videre? Auctor recens.

Metuendum est, ne Crucifixus, qui nobis in hora mortis exhibebitur, & qui nobis esse debet causa spei nostræ, atque fiducia, fiat potius objectum terroris nostri, & fortasse etiam desperationis, & damnationis; ubi facta collatione vitæ nostræ cum hoc autographo, cujus imitator esse debemus, si Christiani esse volumus, & prædestinati; inveniatur in nobis tanta difformitas, adeoque signum adeo manifestum nostræ reprobationis. Frustra deferemus ad extremum usque vitæ nostræ spiritum celebre hoc nomen Christianorum; mors Christi nobis erit inutilis, si vita ejus non fuerit norma actionum nostrarum. Non proficiemus ex meritis ejus, nisi ex divinis ejus exemplis profecerimus; & ille non futurus est Salvator noster, nisi nostrum exemplar extiterit. Adnitamur toto peccatore tantam prævertere calamitatem. Non sufficiat nobis gestare nomen Christiani; hoc erit prorsus inutile, nisi imitati fuerimus J. C. Crucifixum; ad cujus normam conformanda est vita nostra, secundum quam omnes mores nostri componendi sunt, cui unice omnes adjungere debemus cogitationes, desideria, & affectus nostros ne in morte sit objectum terroris nostri, nostræque desperationis. Obversetur jugiter nobis ob oculos divinum hoc autographum, ut omnia illius lineamenta ad vivum exprimamus in nobis, etenim frustra speraremus in illo, nisi dum viveremus, adniti fuissetus mores nostros componere ad normam Evangelii, atque SS. exemplorum illius. Pater Nepveu in libro, qui inscribitur Spiritus Christianismi.

Hoc primum quæsitum a vobis fuit, cum rationis usum affectui estis, ut reminisceremini eorum, quæ in Baptismo polliciti estis. Ene Christianus? Te Christianam esse reddidisti; & vere dixisti, quia propter ztatis innocentiam talis eras; neque enim deleveras Novi Hominis imaginem, videlicet Jesu Christi, quæ una cum characterem Baptismi in anima tua fuerat impressa. Sed hocne vere nunc respondere posses? Si in te cognosceres lineamenta divini hujus autographi, si similis es Jesu Christo, id sine metu posses asserere: sed si hoc non est, affirmare nequis, quia mentiaris, & factis neges, quod asseris ore. Igitur nostrum est secundum hanc regulam nosmet ipsos interrogare, sed quid vel nosmet decipiamus, vel blandiamur nobis. Item.

Cum quis videre vult, utrum imago aliqua sit fidei, utrum omnia exprimat prototypi lineamenta; primum conicit oculos in prototypum, & mox in imaginem, utriusque simul conferens lineamenta. Hac utamur methodo ad cognoscendum utrum simus vere imaginem Jesu Christi. Sed quam metuendum est, ne hac imagine confundamur, videntes tantum abesse, ut in nobis similitudinem cum Filio Dei deprehendamus, ut immo videamus maximum discrimen, & omnimodam oppositionem. Tandem enim Mundi Salvator perfecte humilis est, & de se nobis dicit, hoc primum nobis discendum ab illo; sed nihil sectus vani sumus atque superbi. Jesus Christus honores, & plausus exhorruit, uti liquet, ubi accidit, ut illum Regem vellent constituere; nos vero hos honores ardentem consecramur, & deperimus. Nunquid hæc omnia conveniunt cum celebri Christianorum nomine, de quo gloriamur? Hæcne in Baptismo sumus polliciti? hæcne toties mox iteravimus, abrenuntiantes Sathanæ, abnegantes Spiritum, & Mundi pompas, Jesum Christum profertentes nos secururos, ac servaturos in omne vitæ spatium inviolabilem, & irreprehensibilem fidem? Pater Nepveu. Ibidem.

Per gratiam Dei Filii sumus Dei, & heredes Jesu Christi. Quisnam amplior honoris titulus! quæ nobilior qualitas, quæ pretiosior illa adoptivi Filii Dei etiam per gratiam, & heredis omnium bonorum illius? Omnes hi magnifici tituli, omnia hæc magna nomina honoris, & dignitatis, hæc jura successione, & prerogativæ nobilitatis, quas tribunt genus, Principum favor, merita erga rempublicam, provinciarum, officia, jura sunt quidem venerabilia, & monumenta illustria, sed in arena edificata. Præterquam quod sunt intus inania; Quænam illorum soliditas est, virtus, duratio? Quantumvis extrinsecus niteant, fulgor eorum in speciem tantummodo coruscant. Tempus terit illa, mors vero obruit, vel saltem confundit. Quam ex his magnificis titulis, quam ex amplissimis hisce successione, quam ex his claritatibus nos usque in vitam alteram comitatur? Admirabile hoc simulacrum aureum, argenteum, ahenum, vel ferreum scilicet tantum innititur pedibus. Quamvis locupletissima sint mausolea, non nisi cineres continent. Sola qualitas Filii Dei, filii adoptivi per gratiam, meritum confert, quod non veterascit nobilitatem, quæ locum habet in Cælo. Hæc ea nobilitas est, quam Redemptoris nostri Sanguis impertit. Qualitas sola filiorum Dei absorbet, dissipat, extinguit ceteras. Nulla præter illam, realis est, permanens, solida, superior omnibus vitæ vicissitudinibus. Qualitas sola Christiani reddit hominem vere nobilem.

J. C. Crucifixi imago causa erit timoris nostri in hora mortis, si vitam ab illius vitæ difformem duxerimus.

Is vero Christianus dici potest, qui servat innocentiam hagioliam.

Qui comparat vitam Christianorum cum prototypo suo, qui est J. C. modicam invenit similitudinem.

Christiani nomen est amplissimum honoris titulus, quem in terris possidere valeamus.

DE BAPTISMO. Quæ prima est Ecclesiæ Ceremonia Christianos efficiens. Nomen Christiani, & Officia, quæ imponit &c. MONITUM.

Sicuti Baptismus prima est, maxime essentialis, ideoque maxime necessaria Ecclesiæ ceremoniarum, erga Fideles, Sancti Patres quo ore illum vocarint jam Christianismi, fundamentum essentie supernaturalis, Sacramentum, quo Christiani efficiuntur, & quo fit, ut Christiani vocentur; & demum quo evadimus Filii Dei ex filiis, & participamus æternis qualibus eramus; prætermittere non potuimus sermonem de hac Ceremonia, per quam incipimus esse membra Ecclesiæ, & ad illam pertinere. De hoc argumento egimus jam, & susus, in Tomo Primo Bibliothecæ nostræ, ubi collegimus quidquid ad hujus Sacramenti dignitatem spectabat, quin tamen loqueremur de ceremoniarum, quas servat Ecclesiæ in illius collatione seu pueris, seu adultis, ibique solum verba fecimus de officiis, quæ imponunt, & de obligatione sustinendi dignitatem nominis Christiani, quam ibi recipimus: & quid abnegaverimus fidem Jesu Christi amplectentes: En quid pertinet ad hoc argumentum, & fructus, quem percipere debent illi, qui Christiani vocantur, qui satis reliqua tenent. Objiciet fortasse aliquis, nos satis superque de iis omnibus locutus fuisse eo, quem memoravimus, loco; sed ratio diversa, qua tot Auctores recensentes hoc argumentum pertractarunt, & variae rationes, quas adhibuerunt, ut nos de his erudirent officiis, erunt loco satis valide excusationis ad evitandam censuram repetitionis earundem sententiarum, quas aliis verbis, ac terminis elatas in medium protulerimus.

DE BAPTISMO.

Qui est prima Ceremonia Ecclesiæ, quæ nos Christianos efficit. Nomen Christiani, & Officia, quæ imponit &c.

Christiamus pro virili respondere debet gratia Baptismi.

Sermo, quem mihi apud vos habendum propono, unice eo tendit, ut vos excitem, ut gratia Baptismi respondeatis. Altius, quæto Christiani, repetamus spirituales nostram regenerationem, ut nostris erudiamur officiis. Recite, inquit Sacer Minister, dum albam imponit vestem capiti pueri recens Baptizati, Accipe vestem candidam, quam immaculatam perferas ante Tribunal Domini nostri Jesu Christi, ubi habebis vitam æternam Amen. Stola hæc myrica exhibet nobis gratiam Baptismalem, quæ detergens maculas originaliis peccati, divino candore, & specie supernaturali exor-

nat animam, & imprimens in illa imaginem Dei, & characteres filii adoptivi cum fulgentibus radiis gratiæ, & uberibus splendoribus, qui ex pretiosa divinitatis communicatione resiliunt ita, ut, si possemus intueri animam regeneratam, qualis renascitur ex lustralibus undis, & cum Cælesti albedine, quam in Sacro recepit lavacro; illechi præstantissimo objecto, quod caliginem offenderet omnibus formis, perhorresceremus peccatum, quod unum potest tot gratias dedecorare. Hanc innocentiam stola accepimus ad Baptismi gratiam vocati; cum antea essemus filii iræ, facti sumus filii Benedictionis, per spirituales nostram natiuitatem; recepimus hoc pretiosum gratia indumentum, ut magis, magisque illud locupletarem per augmentum meritum, & in animabus nostris fulgidiora, ac nitidiora efficeremus lineamenta Imaginis Dei. Tamen quot maculis conquinavimus stolam hæc adeo candidam, & mundam,

loruplentem, potentem, beatum. Si hac qualitas desit, cetera sunt nomina vacua. Sed quoniam hac officia replebimus, ut apti sumus ad hereditatem nostram percipiendam? Pater Graefter in Aferetis pro diebus Dominici, & Festi mobilibus.

Quo sensu Fideles vult esse Deo Sacrificia.

Sanctus Petrus generatim de Fidelibus loquens, illis Sacerdotium tribuit, tamquam honorem Christianismo inherenterem. Non ideo tamen ille hos omnes putat esse Sacerdotes velut illos, quibus Episcopi manus imponunt; & qui uni habet facultatem Sacra Mytheria celebrandi; sed quodammodo Sacerdotes sunt, quia possunt, immo & debent immolare Deo non veras hostias, casumodi erant Boves, Arietes, Turtures, & Columbae apud Iudaeos, & apud Christianos Corpus Dominicum; sed victimas spirituales, puta, preces, laudes, opera Sancta, jejunia, & elemosynas. Id genus Sacrificia nobis Divus Paulus commendat, cum inquit: Per ipsum ergo offeramus Hostiam laudis semper Deo, id est Frustrum laborum confitentium Nominis eius. (Ad Hebr. 13.) Apostolus haec omnia paucis exprimit. Obtestor vos, ait ille offeratis corpus vestrum, tamquam Hostiam viventem, Sanctam, Deo beneplacentem; & addit, reddite Domino cultum rationabilem. Non petit a nobis verum Sacrificium, in quo offeramus corpora nostra immolanda, & igni ablumenda; sed Sacrificium mere morale, & Spirituale. Vult solum, ut ad imitationem Domini, qui sacrificavit Corpus suum in Cruce, aliquo modo sacrificemus corpora nostra, tamquam Hostias viventes, Sanctas, perfectas, ideoque acceptas Deo: ut illa immolet mortificatione, & caritas consummet. Oportet corpora nostra Hostias esse, videlicet res Deo Sacras; oportet a nobis adhiberi, & consumi in cultum illius, qui Creator est. Illa nobis non sunt amplius consideranda tamquam nostra, sed tamquam Dei, cui nosmet in aeternum devovimus in Baptismo, & qui, ut sanctus Paulus ait, caro nos pretio redemit: Oportet ad haec haec esse viventes Hostias, & Spiritu sancto animatas; homo enim per peccatum mortuus, victima est demonis, corpora, & animas perdere querentis, Deus autem, qui vivit aeternum, & vitae fons est, non vult sibi offerri cadavera in seculumque vitam duntaxat mittenda. Iteumur igitur perquam diligenter vitam animarum nostrarum, ut possimus Deum colere rationabiliter, & spiritualiter. Cardinalis Bellarminus in Opusculis.

Exemplum veri Christiani.

Christiani, S. Justinus Martyr ait, in mundo sunt tamquam in exilio. Respicunt se tamquam Civis Caesalis Iudaicum. Sunt in mediis civitatibus, sed instar Viatorum: vitae hujus participes sunt, sed illis similes, qui alteram praetorianam, sicut in terra aliena, tamquam domi suae, & domi suae tamquam in terra aliena. Vivunt in carne, sed non vivunt secundum carnem; manent in terra, & commercium eorum in Caelo est. Haec est hypotyposis Christianorum, quam sanctus Justinus instruit: haec est nostra? Pater Graefter in Aferetis. Tomo quarto.

Primi Christiani, ut pretiosum hoc nomen servarent mundi ope, & dignitates spreverunt.

Pauci sunt qui defertur nomen Christianorum, qui tales fore sibi debent.

Ad tuendum illud nomen Christiani, primi fideles gravissimas qualitates contumelias sustinere voluerunt. Voluerunt haberi tamquam inutiles mundo, rebus gerendis minime pares, & fruges abstumere nati; & si vitae communis participes erant, nihil gloria dignum appetebant, & in illis nihil erat oppositum Evangelicae humilitati. Plures ex ipsis detestabantur Magistratum subellia, & jure timebant, ne, si femet pretirentur Deum inter & Mundum, officis adeo variis satisfacere possent. Abrenuntiatis mundo, qui Christiani vocamini, & Christianos esse profitemini. Conspingunt vestra similitudo, ac sublimis est: quippe cordium consensus vos simul conjungit in oratione communi, quam Deo nuncupatis; haec est mentium conformitas in scientia salutis; haec est ejusdem mentis societas in Communionem Corporis, Sanguinis adorabilis Salvatoris. Videte, Christiani, quanta sit altitudo nominis, quod geritis, & cavete, ne de hac adeo illustri dignitate decidatis degeneri vita, abnormi, & corporis saeculi hujus rebus inherente. Auctor voco.

Quam pauci sunt, qui Christiani dicuntur, qui si vitae suae rationem cum Jesu Christi vita conferrent Capitis sui, omnimodum agnoscerent differentiam. Formalis est oppositio inter eorum vivendi rationes, ac divinum huic prototypum, cujus ne unum quidem in illo deprehendi potest lineamentum. Quam pauci sunt, qui inventiuntur fideles imagines divini hujus autographi? Quam pauci, qui possint vere se Christianos vocare! Quandoquidem similitudo cum Salvatore facit, ut nomen hoc repleamus, & mereamur; ideoque nonne dicere possumus, paucos esse, qui ambulat in via salutis, quandoquidem veri tantum Christiani ad eam possunt contendere? Sed cur nam Evangelium nobis adeo brevem Elektorum numerum designat, nisi propter modicam morum conformitatem, quam habemus cum Jesu Christo, Capite, ac prototypo Christianorum omnium, quibus contigisse signum ejus notari, & vocari nomine ipsius, quamvis sit de fide, nullam saltem illi sperandam esse, qui non habeat omnimodam cum Filio Dei conformitatem. Cum enim ita se res habeat, in quo spem nostram confirmamus, si, quin admittatur pro virili parte, quantum no-

bis stum est, habemus illi adeo sanctam oppositionem? Pater Niprien, in libro, cui titulus: Spiritus Christiani.

Si Jesus Christus est Rex noster per electionem a nobis factam in Baptismo, & per fidem quam tunc illi polliciti sumus, cum nomen Christianorum accepimus abrenuntiamus omnibus inimicis illius, mundo videlicet, demoni, & carni, eisque bellum immortale inferentes, generose pugnantes sub vexillis ejus, & illum pro vero Rege nostro habentes (hac enim promissere pro nobis, qui ad Baptismi fontem nos tenuerunt) hoc ipsum nobis confirmandum fuit eo momento, ex quo primum rationis ulum affecit sumus, cujus primitiae nobis consecrande fuerunt obsequia nostra divino huic Regi deferentibus. Nos igitur Jesum Christum in Regnum elegimus, cum accepimus titulum, & qualitatem Christianorum in Baptismo; sed ne nos hujus electionis poeniteat, ita conformare debemus vitam nostram doctrinae, & moribus ejus pro viribus nostris; ut sperare valeamus fore, ut ab illo vocemur fratres sui, & coheredes in Regno Patris sui. Idem ibidem.

Quam sublimem excellentiam huc ideam homo Christianus non recipit in Religione! Quam non invenit certitudinem pretii ejus, in quo est apud ipsum Deum! Si se ipsum quare in origine sua, & ratione finis sui; quantum est homo iste, qui ante ipse temporum nativitatem, & qui in tota deinceps aeternitate est obiectum curae, & amoris Dei, hic homo, qui creatus est ad imaginem illius, qui propter illum unice formatus est, & in cujus gratiam entia omnia ille produxit, in cujus favorem nobilissimas adhibet intelligentias, pro quo in terram descendere dignatus est, cujus non dedignatur in omnia saecula similitudinem gerere, cujus unicus esse vult Dominus, & cujus unica merces futurus est! Quantum hic homo est, & quae in pretio esse apud Deum; ille, cujus unicum peccatum non nisi Dei Sanguine potuit deleri; ille qui statim amictus fuit gloriosis titulis amici, Filii, & Fratris Jesu Christi, & qui per omnem aeternitatem partietur cum illo Patris Caesalis Hereditatem? Sermo veritas Academiae anni 1707.

Quid est esse Christianum? Est ne regeneratum fuisse per aquas Baptismi? Estne discere prima fidei elementa, etque profiteri, aliquas recitare preces, Ecclesiam ingredi, accedere ad Sacramenta? Hoc aliquid sane est; sed haec non sunt nisi nota quaedam, vel generales, vel exteriores, & equivocae veri Christiani. Vere Christianum esse est semet devovere servitio Dei, libere, libenter, strenue. Libere, vult Christus ut statim ac rationis ulum attingatur, unaliquisque rata habeat per se vota, quae non nisi alieno peccato, & anguli, ut Tertullianus ait, deferunt per se onus Baptismi sui. Libenter, repellit victimas, quae coacta afferuntur sibi; servos invitos sustinere non potest; vult, inquit, Apostolus, sibi alacriter, & in Spiritu fervoris servitium impendi. Strenue, non sicut ignavi, timideque Christiani, quos minima terret difficultas; qui gaudentes societate Jesu Christi ascendunt in Thabor fugam arripunt, cum in Calvariam adducitur; qui per intervalla se excitant ad aliqua Religiosis opera, quae illis sapiunt; sed qui abstinent, ubi timent, ne quid illis negotium facessant, ut adolefens ille, qui magno excitatus rumore, qui prope illum fiebat, statim ex leaule se proripuit solo involutus linteo, sed qui cito recepit, se, ubi esset adhuc milites, ut ipsum comprehenderent. Abbas Bilean in delectis Sententiis.

Perfectus Christianus est ille, quem tædet vitæ, quem laudes molestia afficiunt, quem fides consolatur. Si plorat, pauperum miserias plorat; si erubescit, propter peccatorum flagitia rubore suffunditur; si suspirat, ad Caeli bona contendit; si dolet, propter terrae scandala ingemiscit. Ita est: non deest, quod illum torquet, sed peccatum hoc deest, quod illum consolatur, sed Dei timet judicium; non deest, quod illum nullam est desiderium, nisi sciendi voluntatem Dei; nulla zelotypia, nisi Deo placendi; nulla fortuna, nisi quam divina ipsi concesserit Providentia. Respicit paupertatem tamquam Caeli pretium, miseriam tamquam signum virtutis; iniurias tamquam patientiae suae probationem, cupiens contemni, & flocci fieri, gustans calumnias, quemadmodum aliis preplacet elogium; meruit, ne satis pati valeat; & gloria, quam appetit in bonis operibus suis, est utilitas tegendi illa in oculis hominum, ut Deus unus eorum testis existat. Idem.

Studeamus Religioni nostrae, aiebat sapiens ille Picus Mirandulanus, & ne ultra Christianissimi scientia redigamus nosmet ad contemptibilem simplicitatem. Meminerimus, Christianismum hunc esse debere in personis nostris aequo fultum, ac rationabilem contra impugnantem illum, atque edificantem pro nobismet, qui illum propagamus. Melabamur in errorem hunc hodie ita deplorabilem, & communem fidem profertendi, & essentialia illius rudimenta ignorandi. Nostrum esse censuimus, illa sanctius explorata, atque comperta habere, & secundum illam sancti Petri normam, semper paratos esse, ut eorum rationem reddamus. Deus inveniat in nobis, si minus Martyres servantes (quam-

Homo Christianus preflare vult fidem Deo in Baptismo suo.

Homo magis ex natura sua, nobilior est per Christiani dignitatem.

Quid sit esse Christianum.

Quid sit perfectus Christianus.

Christianus nobilitas, & quomodo gloriarum debeat.

(quandoquidem non est amplius tempus persecutionis) saltem Confessores illuminatos ad sustinendum cultum illius contra inane prociacis licentiae praesumptionem; ad id enim, o Christiani, vocati sumus. Quæritis aliquando quomodo vacare possitis, deficientibus proferis solatiis, & saeculi oblectationibus? hoc docent. Studio Religiosis vestrae via vacillatis, & per negligentiam, cujus rationem Deo estis reddituri, vix consulam habetis ideam eorum, quae creditis; hoc est coram, quae vos Christianos efficiunt. Si minime pares persuadendo, & confirmando ceteros, negligentiam vestram confirmare, & vosmet persuadere, quomodocumque ipsi gloriarum de nomine, quod geritis? Pater Bernardus in Dominicali.

Christiano non gloriarum debet nisi in Cruce.

Quare, Apostolus ita certus consilii sui videtur, ut nunquam nisi in Cruce Domini velit gloriarum? Mihi autem absit gloriarum, nisi in Cruce Domini nostri Jesu Christi, (Galat. 6.) per quem mihi mundus Crucifixus est, & ego mundo. Nonne gloriarum poterat, & jure de sapientia, Sanctitate, potentia Salvatoris, qui omnia haec illi communicaverat bona adeo liberaliter? Poterat sane; & nihilominus unice gloriatum in Cruce Domini, quae mundi erat opprobrium. O nos beatos, si non secus ac Magnus hic Apostolus totum agnosceremus pretium praclaræ hujus gloriæ! Verum quid agimus? Gloriamur quidem de cruce, non autem de Cruce J. C. Gloriamur Christianos esse, efficiamus, ut Crux fulgeat in vexillis nostris; illam exaltamus, illam adoramus. Sed hoc non est gloriarum de Cruce Salvatoris. Ut gloriamur de Cruce J. C., opus est velle, ut ille, eidem augeat. Quid autem proprie Crux est, nisi contemptus, dolor, honorum terrenorum abdicatio? Quomodo igitur in hinc rebus gloriamur, tunc in Cruce J. C. gloriamur. Mundus gloriarum in opibus, voluptatibus, honoribus: Christiani gloria esse debet opposita gloriæ Mundi. Pater Segneri in Meditationibus in delectis Bilean locis etc.

Vere Christianum nunquid ad mendicitatem redactus est? Non inertia, non intemperantia, sed Evangelium illum spoliat: amat plagas suas, quin illas aperiat, & statum suum, quin conqueratur; gaudens magis habitare cum J. C. in tugurio, quam magnifice vivere in tabernaculis peccatorum. Numquid calamitas appetit? se ipsum descendit; si propter fidem, causam probat; si propter dignitatem, sibi fidem non haberi conatur; si de suo honore duntaxat agit. Si homines illi inaledunt, ipse Deum benedicit; si ab illis damnatur, gratias agit. In aequale toquetur? preces fundit pro Justice suo, tortori suo favet, & supplicii sui instrumenta osculatur: Testamentum suum est Evangelium; Crux patrimonium, Patria Caelum, amici persecutorum sui; inimicus autem caro, & pauperes caritatis tentarii. Prospero rerum utitur cursu? Convivia ejus cruciatum consistunt; mundus illi exarctis loco est, solitudo paratissimum. Ergo laborare se adeo parum conormem esse Imagini exteriori Jesu Christi, ex necessitate cum summis viris versatur, ex caritate cum imis, ex animi propensione cum pauperibus, cum modestia in Templo, cum formidine in aula, cum gaudio in noscomis. Doctus est? Est eloquentior ad retulandas blandimentum preces, quam resellenda crimina, quae sibi ingeruntur. Ut imitetur eminentem scientiam J. C., nihilum suum studet agnoscere: mortem appetit: Cruce amplectitur infanter in minuendis praclaris qualitatibus suis, & in malis ampicandis. Mundum respicit cum miseratione, metu, contemptu, fastidio. Principibus viris famulatur? Malorum prosperitate non scandalizatur; sua vero, illi sepulcus ciet. Indigni in illo padore exsistat: felices miserationem, ingrati voluptatem. Misero opitulatur, nocentem plorat, invidet innocentem, & Deo gratias agit, quod talis non videatur. Penitens est? longis haustibus vitæ hujus amaritudinis bibit; gustat libenter poenitentiam, & suis lacrimis pacitur; utens hoc mundo quasi non uretetur, in speciem tristis, semper vero gaudens, praesto, ut de hac peregrinatione egrediat, veniam deprecatur a Deo adhesionis huic mundo. Habet in mente aeternitatem, amorem Dei in corde, mortificationem Jesu in corpore. Quomodo respicit haec terrena? Oportet harum econominis est pro pauperibus. Honores? horum non nisi mancipium est pro populo. Talenta sua? horum victima est pro religione. Sententiam? Hujus non nisi alveus est, & cum Apostolo gloriarum se necesse quidquam nisi Jesum, & hunc Crucifixum. Tempus suum? Hujus sequester duntaxat est, ut illud transmittatur in opus salutis suae, & in fratrum suorum Sanctificationem. Abbas Bilean in delectis Sententiis.

Nequaquam, Auditores, Christianum suum non agnoscit nobilitatem: satis non intelligit religiosi sui magnitudinem. Quod Deus, ut me sua beatitudine dignaretur, ad amorem conciliaret, ut me sua beatitudine dignaretur, ad meam moralem conditionem se redegerit: sece mihi similem fecerit; propter me mortem obierit: nihil tale profane religiones docuerunt: nunquam Sanguinis nitor, fortune splendor majorem suppeditavit homini causam gloriarum! Hoc etiam licet; immo & praecipitur in Evangelio. Utique gloriamini, S. Paulus ait, sed qui gloriarum, in Domino glorietur. Pater de la Rue in Adventu. (1. Cor. 10.)

Christiani nobilitas, & quomodo gloriarum debeat.

Itaia cum omni Prophetica Eloquentia pompa saeculis reliquit saeculis symbolica imaginem eorum, quae accidit in inferno, accedente superbo ex mundi regione per mortem sublato. Omnia moventur ait ille, omnes tenebrarum potestates, Gigantes, Reges terræ conflantur; ac in ejus circumfusa festinant. Nobiliter hanc eandem proponamus imaginem motus Reprobatorum infidelium, atque idololatrarum ad conspectum damnationis Christianorum. Audiamus in propria Principum Gentium. Quid? Vos quoque similes nobis, eorumdem seculorum confortes, eadem sententia percussit, a Dei Facie ejecti, damnati, ac aeternum miseri similes nobis! Et affirmabatis Caelum pro vobis tantum esse paratum! Vos damnabatis reliquam mundi partem, quam non vivebat uti vos! & vosmet, non secus ac reliquam mundi partem damnatis? Quid fecistis de Sanguine Dei! Quem ipsum ipsi fecistis, si cognovistis, uti vos, ipsum effusum fuisse pro nobis! Deus Creator, abasi sumus luminibus rationis quae dederat nobis, ut accederemus ad te: iusta plectimur poena: sed Deus Salvator, te ignoravimus. Noxii quod non credidimus; non item nocentes sumus, quod fidem nostram prodiderimus, polluerimus Baptismum tuum, & Sanguinem tuum concitaverimus. In hos profanatores, in hos perfidos Christianos rueret debet pondus ira tua. Satis ne flammaram, ac suppliciorum superest illis? Votis damnabimus, miseri nocentes, Justissimus Juxta quæstus vestros avertent: ingratis hinc tormenta vestris graviora reservavit. Nobis aliquid reliquum erit Clementiae, illis non item. Quis suam jam protulit sententiam in gratiam Tyri, & Sodomorum. Judicii die, dicebat Judais, mitius cum illis agatur, quam cum vobis. Quas igitur poenas Christiani relinqueret? Rariores fide comparatione quam Judais, quam Tyris, & Sidoniis idolorum cultoribus, quam impudicis Sodomorum, atque Gomorthe. Licet vacui sceleribus nationum omnium, mererentur supplicia propter solam Nominis, & Legis J. C. profanationem. Idem.

Dicebat olim S. Cyprianus Christianis omnibus, illos asfumentes nomen hoc venerabile, sese devovere omni generi passionum praesentium, ac sensibilibus, ut exspectet bona invisibilia, & aeterna: neque Christianis fas esse posse herediis Salvatoris, Crucifixi supplicia, & mortem formidare. Illos appellat heredes Crucifixi: Salvator enim sese sacrificans propter Amorem hominum, veris filiis suis in hoc mundo non reliquit, nisi Crucem, videlicet dolorem, & contumeliam. Quam horrens hereditas, bone Deus! hereditas J. C. opprobriis futurati, ut loquitur Scriptura, nudi, Cruci lumati, & mortis in Cruce! Tamen Caesari hereditati illius abreuantandam esse, nisi acceperimus hanc temporalem passionis, & humilitationis hereditatem. Nemo ex filiis Jesu Christi se dispensare potest, quo minus adeat succellionem adeo onerosam Patris sui. Fessio Cameracensis Archiepiscopus, in delectis sermonibus.

Id in quo potissimum gloriarum debemus, aequè in Christianis omnibus invenitur; si quia discernimus est, inicit debet principis Religiosis. Si Christianus aliquam habere potest pra alio prerogativam, hac non esse potest, nisi quia fidelis Evangelicae leges observat. Dices, qui sequitur Jesu Christi instituta super pauperem est, non quia dives, sed quia fidelis est Jesu Christo. Pauper, qui se in suo statu sanctificat, toto Caelo praestat diviti abutenti opibus suis, & ducenti vijam oppositam placitæ Evangelicæ. Verbo, in terris nihil majus est nomine Christiani. Benedictus Dominus Deus Israel, qui visitavit nos, & effecit incipit, ut a primis vitæ nostræ momentis Redemptionis suae experiremur effectus. Lambert.

Christianum esse, sanctus Paulus ait, est ambulare quemadmodum Jesus Christus ambulavit; contemere, quod ille contempit; humiliter sperare, quod ille promittit, legere illius vestigia, illum ducem sequi. Christianum esse est, peccato mori; & ut moriatur peccato, non debet facere opera peccati, & nihil carnaliter cupere, ita ut, tamquam mortuus, de nemine loquatur, non invidet bonis, non insulter calamitosos, nullas insidietur castitati. Christianus homo est, qui temperantiam apponit tamquam fidem custodiam cordi suo, ut incompotibus illius motus cohibeat; manibus suis, ut pravam quamlibet actionem evitet; ori suo, ne rationabilem sobrietatem praerogrediat. Quid adhuc Christianus est? Homo est, Pater idem respondet, qui neque bibit intemperanter, neque ventri, atque abdomini servit. Homo est, qui non tunc superbia, quem libido non trahit. Homo, qui videt bonum, sed laedus cum malis non jungit; qui familiaris curam gerit; sed qui in divina quiescens Providentia, vivit sine turbis, & sine pravis desideris. Didionarium Morale.

Quoties sceleribus meis dedecore affeci gloriosum nomen Filii Dei, quod gero! Fateor, & dolore conficior. Debebam vitæ sanctæ exemplo, & ope gratiae tuae poteram aliquid conferre in honorem illius, ac effecit, ut ab aliis in honore haberetur: nec feci, immo e contra vitam duxi adeo oppositam glorioso huic titulo Christiani, & officio, quod

In Christiano non severius animadvertetur in inferno, quia in cultores idolorum.

Passiones sunt temporales, & illis hereditas.

Christiani omnes quodam in sensu aequales sunt.

Quid sit esse Christianum.

Beneficentia Christiani illi ad Deum referuntur.

quod mihi inspirare debeat: & excipere potuisset, ut impij id dicerent, quod sine horrore cogitare non possum; si voluissent iudicium ferre de Patre ex Filii vita. O Pater Sancte, Pater filii, qui omnem humanitatis sensum abiecit! Cum me ita gesserim, ut haec sensu gessi, non alia mihi in posterum ratio est honorandi gloriosum hoc nomen Christiani, quod ego, nisi dolore sincero, atque amarissima poenitentia. Jam cepti consilium. Concede igitur mihi tempus, quod mihi necessarium est, ut praeteritam vitam rationem dessem, ut antequam descendam in terram hanc tebrarum, & horrois, quo tandem tendere debet vita mea, reparem, quantum erit in me per poenitentiam, profanationem a me factam gloriosi nominis Christiani, quod per vitam meae scandalosa dedecoravi. Ex libro cui titulus: Modus vestandi Dominicum Orationem.

Christiani qui Baptizati non credunt Religiosi, respiciendi sunt tamquam Ethnici.

Christiani, qui Christianam Religionem minime credunt, licet illam extrinsecus profiteantur, respiciendi non sunt, nisi tamquam Ethnici Baptismo abluti, qui irreligione sua, ac impietate negant oblationem sui a parentibus suis factam Ecclesiae, & retractant maxime sollemnes Baptismi sui promissiones. Abyssus excitatus fuit, atque miseris efficit, ut contemnunt certissimas Christianitatis veritates, & obstruant oculos nitidissimis Evangelii luminibus. Hi Christiani quodammodo partiuntur Evangelium, alteram quidem partem credunt, alteram vero non item. Confitentur ejus Mysteria, quibus nequaquam incommoantur; placita vero saltem in praxi non credunt, quia his eorum vita, & effusa licentia damnatur. Sicuti sequi volunt desideria cordis sui, culpa vacuum id esse volunt, a quo nolunt abstinere. Caliginem ofundunt mentibus suis per tenebras voluntarias, ut sine conscientiae stimulis sequantur consuetudinem, quam superare nolunt; ac timor in posterum delegendi veritates, quae prohibent, ac in pace peccantur, efficit, ut permanent in jugibus erroribus, quin ad examen revocare velint, utrum recipite sint errores. *Auctor recens.*

Voluntas Dei, & J. C. pro filium se habet.

Homo in Jesu Christo pro Baptismo regeneratur, sic per hoc Sacramento, Dei amicum, & obiectum, in quo ille complacet sibi. Fit Filius ejus, & hoc titulo illum amat, sicut patet diligit filium suum, ita loquitur quidam Propheta. Hoc titulo Deus facit illum heredem promissionum suarum, membrum vivens Jesu Christi, atque ut inquit Apostolus, quodammodo natura divina participem. (Osee 1.) Illum facit Sponsam suam; quod ipsum dicit Scriptura; Sponsa tu mihi in fide. (Ecler. 8.) In hac anima emanata nihil reliquum est damnationis, ad quam antea pertinebat. *quod est damnationis in ite, qui sunt in Christo.* In hoc statu anima hanc non habet ad necessitatem salutem, aeternamque salutem. Haec illi adquisita est, haec illi promissa; non tunc recipit pignus in communione Corporis Jesu Christi. Operis pretium est animum advertere ad hanc sollemnem assintiam in Baptismo contractam, & in promissionibus, quae ibi sunt in Jesu Christi nominie illi, qui hoc recipit Sacramento. S. Augustinus olim nanciebat in exorcismis ab Ecclesia adhibitis in Sancta hac Sollemnitate, unde Pelagianorum errores de Originali peccato confunderet. *Auctor recens.*

Minister Baptizatio promittit vitam aeternam.

In augusta hac caeremonia Minister, qui loquitur in Jesu Christi nominie, Neophito vitam aeternam promittit. Promittit autem hanc innoxio fundamento, quia hac est affinitas, quam contrahit Jesus Christus cum anima regenerata, ex qua efficit sibi Filium, & Sponsam, ut in illa conjugat quiddam duplex hic titulus sibi conciliare potest favoris, & benevolentiae. *Idem.*

Homini elevatio per gratiam in Baptismo.

Spiritus Dei qui fertur super aquas Baptismi, transformatur in totidem Deos eos omnes, qui regenerantur spiritu in hoc primo Sacramento. Puer hic, qui in mundum prodit, tum vita supernaturali recipit imaginem, & similitudinem Divinitatis, sed renascens per gratiam illius spiritum recipit: connotatur indelebili characteri Filii Dei evadit Frater Jesu Christi, & gloria ejusdem coheres. Per alteram hanc naturam ingreditur in Ordinem supernaturalem, & toto Caelo superiorem illi, in quo erat per primam. Fit nova Creatura, & proflus admirabilis excellentia; cessat contineri inera limites mundi hujus corporales, & visibiles. Hinc proficiuntur figuratae illae locutiones sancti Pauli Apostoli adeo frequentes in Epistolis ejus; esse bonum odorem Jesu Christi, indui Jesu Christo, manifestare in nobis vitam Jesu Christi; portare in nobis Dignitatem Jesu Christi, non vivere nisi de vita Jesu Christi, quia recipit ad hac ineffabiles gratiae operationes in nobis tota Religio nostra redigitur, quia Verbum Divinum, qui merus est Spiritus, Caro factum est, ut homo carnis feret Spiritus per suam unionem cum Deo. *Qui adhaere Deo unus Spiritus est. Aoban du Jarry. Sermo de Annuntiatione.*

Baptismus est fundamentum salutis spiritualis.

Baptismus primum est, & maxime necessarium novae legis Sacramento, quod fit cum ablutione corporis, & prolatione verborum Evangelicorum secundum institutionem Jesu Christi. Si quaris, cur Baptismus sit primum Sacramentum, respondeo, quia nisi primum baptizati fuerimus, alia Sacramenta recipere non possumus, quae non nisi pro Chi-

istianis sunt; et at nemo Christianus est, nisi prius fuerit baptizatus: non potest particeps fieri Sacramento Ecclesiae, nisi per Baptismus factus fuerit Filius Ecclesiae. Nam sicut esse in natura est fundamentum actionum omnium; ita esse spirituale per Baptismi regenerationem praedictum omnibus incrementis, & perfectionibus Spiritualibus. Baptismus est etiam maxime necessarium omnium Sacramentorum; etenim hominis peccatorum justificatio, quae non aliud est, quam status translatio, in quo natus est a propatore nostro, ad statum gratiae, & adoptionis filiorum per secundum Adam Jesum Christum Dominum nostrum, fieri non potest Evangelio tempore, quia regenerati fuerimus, vel saltem regenerari cupimus iuxta ea, quae scripta sunt: Nisi quis renatus fuerit ex aqua, & Spiritu sancto, non potest introire in Regnum Dei. *Recens auctor.*

De Baptismo Deo Baptismus sit necessarius, quando quidem sine illo nemo salvari potest. Ita enim docet Deo Filius in S. Joanne: qui renatus non fuerit in aqua, & Spiritu sancto, non potest introire in regnum Dei; ubi non dicit, si quis non regeneratus est ex voluntate Patrum, vel Patris, vel in virtute fidei suae: sed palam: Qui renatus non fuerit ex aqua, & Spiritu sancto. Patres intellexerunt cum judicaverunt in extrema necessitate, deficiente Episcopo, Sacerdote, Diacono, vel Subdiacono, vel alio quopiam ex Clero, Laicos ipsos baptizare posse, potiusquam tantae necessitati Sacramento omittatur. Quapropter Baptismi Sacramento in casu necessitatis ministrari potest a Laicis sexus utriusque. Docebat enim, ut sicut nascimur ire filii, nobiscum ex matris utero deferentes maledictionem, non desinet antiodum, & amuleum facile huic malo; quamobrem divina bonitas constituit Baptismi Sacramento in materia adeo communi, ut ubique invenitur; cum forma adeo facili, quae paucis syllabis constat; & in administratione taliter communicata, ut in necessitatis casu permiserit illam omni hominum generi, ut olim Circumcisionem. *Auctor recens.*

Tanta est Baptismi necessitas, ut Pastor nimis praecavere non possit iis, quae ad hujus Sacramenti substantiam pertinent. Quapropter diligentissime docet opus esse, formam baptismi, & rationem illius conferendi casu urgentis periculi: tunc enim omnibus licet, & ipsis etiam mulieribus, illum administrare, nisi alii adint, quos hoc ministerium melius deceat. Explicanda quoque ratio est, propter quam opus est, pueros hoc pacto ablutos propter aliquam necessitatem, vel inopinatum casum rebaptizari sub conditione a Pastore, tunc saltem cum non adest moralis certitudo, Baptismus rite collatum fuisse; & ratio est, quia periculum in quo invenitur mater aequa, ac infans in lucem editus, consequitur perturbare ita illos, qui adint, ut non desit causa dubitandi de Baptismi validitate, qui nimis festinanter collatus est. In re autem tanti momenti, nulla praecautio nimia est. *Pater Segneri De Sacramentorum Officiis.*

Si quis diligentius Apostolum legerit, sine dubitatione ita statuet, perfectum Baptismi cognitionem in fidelibus magnooperi requiri: ideo non solum frequenter, sed gravibus verbis, & Spiritu Dei plenis, ejus Mysterii memoriam renovat, divinitatem commendat, atque in eo Redemptoris Mortem, Sepulchrum, & Resurrectionem nobis ante oculos, tum ad contemplandum, tum ad imitandum, constituit. Quare Pastores nunquam se satis multam operam, & studium in hujus Sacramenti tractatione collocare arbitrentur: verum praeter eos dies, in quibus more Majorum divina Baptismi Mytheria potissimum explananda essent, in Sabbatho Magni Pasche, & Pentecostes, quo tempore Ecclesia summa cum Religione, maximisque caeremoniis hoc Sacramento celebrare consueverat, aliis etiam diebus occasionem opportuna de hoc argumento differendi. *Ex Catechismo Concilii Tridentini.*

Fideles se tenent quae ad Baptismi pertinent.

Nunquam Deus nobis aliquid largitur beneficium, quin gratias sibi agi velit. In omnibus gratias agere. Verum nisi habeatur conceptus beneficii profusus divini, quod in Baptismo recipitur, quoniam gratiae agi possunt? Jesus Christus videt plurimos Christianos mundatos a lepra originali peccati; & vix videt aliquem debitis sibi gratias agentem. *Nonne decem mundati sunt, & nocem ubi sunt? Non est inventus, qui rediret, & daret gloriam Deo, nisi hic alienigena.* Sed si nocentes sunt, qui hac in re desunt, nonne nocentior ille, qui factus Dux eorum illos erudire deberet hac de re, & indesineret hoc illis in mentem revocare? Fac ergo, ut intelligant, se per Baptismus factos esse Dei Filios, ideoque se a Deo diligere magis quam ab alio quovis parente sibi diliguntur. Explana pro virili parte sublimitatem gratiae Baptismi, quae praestat toto Caelo omnibus praerogativas, quibus decorari valeamus in Ordine Naturae: ita ut infinite praestet milles vitam amittere, quam unum mortale peccatum patrare, quod nobis divina hujus gratiae jaeduram inferret: *melior est misericordia tua super vitas.* (Psalm. 64.) Fac quoque ut diligenter fideles intelligant, quantum idcirco debeamus Filio Dei Salvatori nostro: tantum enim abest ille a characterem Unigenitum, ut non solum non incubuit in id, ut sibi paterna servaret opes; sed ipse impetravit, ut reciperemur a Patre tamquam Filii adoptionis, & seremus particeps divinae hereditatis, quae uni Jesu Christo debebatur tamquam unico Filio suo per Naturam. Ostende similiter quantum retribuere debeamus propter nostri Baptismatis gratiam; quomodo pugnamus fit nobis huc vestillus Salvatoris; quomodo nobis omnino abrenunciandam sit inimicitia illius, qui sunt caro, mundus, & Sathanas; quomodo homines omnes habendi sint tamquam Fratres, qui debent esse conjuncti cum nobis, & subjecti Christo Jesu Primogenito nostro. Optimum quoque efficit fideles dissonere, ut quotannis, seu ipsa Sancta Trinitatis die, vive illa, qui baptizati fuerunt, insinuarentur adiones gratiarum, quas pro hoc incomparabili beneficio Deo debent, & approbare fidelitatem, quam in hoc Sacramento promiserunt. Leges Caesarum praecipiant, ut quotannis ipsa dies quae Caesar natus est, & qua Imperii habemus susceptum, sollempniter celebretur. Quarto equis est, ut Christianus celebret diem, quae renasci coepit ad Caelum, & qua indutus fuit jure imperii nullam finem habituri? Quod si lex divina non irrogat nobis hujus

Pastor tenetur repraesentare necessitates, & obligationes Baptismi.

Non morabor hic vobis praebaturus Baptisterii necessitatem, atque Baptismalis benedictionem. Nemo hac ignorat: fufficit mihi dicere sanctum Christum, quo utimur in administrando Baptismo Sacramento non aliud esse, quam oleum exultationis, quo Dei Filii inunctus huius, secundum Prophetam, ideoque constitutus super omnes conheredes suos. Per hoc Christum Christiani dicimur, & per unionem testamur sepulchrum peccati, cui morimur per Baptismus; & propterea abrenuntiamus Sathanae, pompis, & operibus ejus. *Auctor recens.*

Salvatus est hieroglyphicum Sapientiae, quemadmodum interpretatur S. Gregorius in illa Verba: *Vox ipsi Sal terra.* Primum significat, baptismum effecturam aliquando, ut mundum per bonum huc conversationis exemplum gesserit; quam bonus fit Deus diligentibus se. Secunda Doctrinam Christianam illam esse, quae praeservat animam a corruptione, & sibi tribuit spem Resurrectionis Corporum. Tertio, quod intercedat discriminis inter Sapientiam Christianorum, & prudentiam Sapientum Saeculi; & rursus Baptizatum exuperari debere in amaritudine hujus vitae; quas peccatum patit, Baptismi virtute immunitas huius; eo modo quo aequi Jesuchimus potabiles effectus sunt per infectionem Salis; ac virtute praeditos tandem obtendere mundum, solos veros; ac virtute praeditos Christianos pro conversationis huius caritatem, esse tamquam Sal terra. *Idem.*

De Saliva.

Insufflatio Sacerdotis displicet communi Salutis nostrae inimico: Primum quia status repraesentat Spiritum san-

Sanctae praeseos praecipit, ipsi per nos eo libentius huius subijci debemus; quo optioni nostrae relinquatur. Videmus ergo ex iis quae dicta sunt, omnia Pastoris munera nequaquam religii ad ea, quae aliquis fortassis commisit potest, videlicet ad accuratam Baptismo nomenclaturam, qui sunt in Paerocia; hoc profecto hoc non sufficit; immo quidem praecipit ob graves causas: sed hoc non sufficit; immo haec minima est officiorum Pastoris pars, ubi confertur cum aliis longe gravioribus, quae obunde sunt Pastoribus circa Baptismus. *De officio Praeceptorum Paris Segneri.*

De Baptismo esse usque necessitate.

Ambigi nequit, utrum Baptismus sit necessarius, quando quidem sine illo nemo salvari potest. Ita enim docet Deo Filius in S. Joanne: qui renatus non fuerit in aqua, & Spiritu sancto, non potest introire in regnum Dei; ubi non dicit, si quis non regeneratus est ex voluntate Patrum, vel Patris, vel in virtute fidei suae: sed palam: Qui renatus non fuerit ex aqua, & Spiritu sancto. Patres intellexerunt cum judicaverunt in extrema necessitate, deficiente Episcopo, Sacerdote, Diacono, vel Subdiacono, vel alio quopiam ex Clero, Laicos ipsos baptizare posse, potiusquam tantae necessitati Sacramento omittatur. Quapropter Baptismi Sacramento in casu necessitatis ministrari potest a Laicis sexus utriusque. Docebat enim, ut sicut nascimur ire filii, nobiscum ex matris utero deferentes maledictionem, non desinet antiodum, & amuleum facile huic malo; quamobrem divina bonitas constituit Baptismi Sacramento in materia adeo communi, ut ubique invenitur; cum forma adeo facili, quae paucis syllabis constat; & in administratione taliter communicata, ut in necessitatis casu permiserit illam omni hominum generi, ut olim Circumcisionem. *Auctor recens.*

Baptismus sibi Joannis non eadem habet vim, quae Baptismi Joannis J. C. pro remittendis peccatis.

S. Joannes docet quid intersit discriminis inter Baptismus suum, & illum Filii Dei, dicens apud Sanctum Mattheum: *Ego quidem baptizo vos aqua in poenitentiam, qui autem post me venturus est, fortior me est, cujus non sum dignus calcemantem portare: ipse vos baptizabit in Spiritu sancto, & igni.* Sed quod magis urget, est verbum ipsum, quod prodit ex ore J. C. dicens Actuum primo: *Joannes baptizavit in aqua, sed vos baptizabit in Spiritu sancto non post multos dies.* Falsis sunt Ecclesiae primitivae sententiae, unde sequitur, ut Apostoli iterum baptizari juberent, qui abluti fuerant Baptismo Joannis. Tertullianus in libro de Baptismo cap. 10. probat, S. Joannis Baptismus neque Spiritum sanctum, neque peccatorum remissionem contulisse huc de causa. Si Spiritus sanctus nondum erit datus, quia J. C. nondum erat glorificatus: quomodo Servus datus potuisset, quam Dominus ejus? probat etiam, se non esse Galileum prope in verba, *Sanctus, qui de Caelo descendit est super omnia, qui de terra venit, terrenus est, & loquitur tamquam terrenus.* *Idem.*

De Christianitate quae adhibetur in Sacramento Baptismi.

Non morabor hic vobis praebaturus Baptisterii necessitatem, atque Baptismalis benedictionem. Nemo hac ignorat: fufficit mihi dicere sanctum Christum, quo utimur in administrando Baptismo Sacramento non aliud esse, quam oleum exultationis, quo Dei Filii inunctus huius, secundum Prophetam, ideoque constitutus super omnes conheredes suos. Per hoc Christum Christiani dicimur, & per unionem testamur sepulchrum peccati, cui morimur per Baptismus; & propterea abrenuntiamus Sathanae, pompis, & operibus ejus. *Auctor recens.*

Sal, qui ponitur in ore Baptizatorum.

Salvatus est hieroglyphicum Sapientiae, quemadmodum interpretatur S. Gregorius in illa Verba: *Vox ipsi Sal terra.* Primum significat, baptismum effecturam aliquando, ut mundum per bonum huc conversationis exemplum gesserit; quam bonus fit Deus diligentibus se. Secunda Doctrinam Christianam illam esse, quae praeservat animam a corruptione, & sibi tribuit spem Resurrectionis Corporum. Tertio, quod intercedat discriminis inter Sapientiam Christianorum, & prudentiam Sapientum Saeculi; & rursus Baptizatum exuperari debere in amaritudine hujus vitae; quas peccatum patit, Baptismi virtute immunitas huius; eo modo quo aequi Jesuchimus potabiles effectus sunt per infectionem Salis; ac virtute praeditos tandem obtendere mundum, solos veros; ac virtute praeditos Christianos pro conversationis huius caritatem, esse tamquam Sal terra. *Idem.*

De Saliva.

Saliva ex Capite distillata representat Filium Dei procedentem a Patre; & quae est aeterna Sapientia; quemadmodum S. Augustinus, & Euthymius interpretantur, explicantes historiam caeci nati, cujus oculos Salvator nofter lavavit saliva cum pulvere commixtus. Haec applicata sensibus baptizati, ad indagandum: hinc regendum est a J. C. ejusque opera, verba, & cogitationes conjungendas esse cum gratia, & Sapientia: praeterim vero limitur organum auditus, & olfactus; primum quidem ad indagandum in primo donum fidei infusum esse, ac datum baptizato; alterum vero, ad innuendum odorem actionum illius: aliquando confirmatum esse fidem ejus, ut a S. Thoma explicatur; vel ad significandum, ipsum cum dono fidei habiturum etiam illud obedientiae, & prudentiae juxta S. Bonaventurae interpretationem. *Idem.*

De insufflatione quae fit in pueri in Baptismo.

Insufflatio Sacerdotis displicet communi Salutis nostrae inimico: Primum quia status repraesentat Spiritum san-

ctum procedentem a Filio tamquam ex uno tantum ore. Secundo quia hac est caeremonia, cum qua Deus ipse creavit hominem, uti in secundo Genesis capite habetur. Tertio, quia J. C. mittens Apostolos suos ad populorum conversionem, insufflavit in eos, & dixit illis: *Respirate Spiritum sanctum, quorum remissionis peccata, remittentur vobis; & quorum retinueritis, retenta sunt.* Quasto propter personam, quae sacra est, & stomachus ejus est Saccharium Corporis Filii Dei. Denique hac operandi ratio displicet Sathanae, quia Spiritus superbus agere fert videns fieri adeo abjecte, ac humili subiectum. *Idem.*

Ue ad Jesum Christum pertineamus, nos oportet baptizari: nam Jesus Christus ait, illos qui baptizati non fuerint, in Calorum regnum non ingreditos. Per Baptismus imitatur peccati originalis remissionem percipiunt, ita ut, nisi per hoc Sacramento regeneremur, nequaquam sumus membra illius, ideoque sumus extra Ecclesiam. Verum sumus membra illius, ideoque sumus extra Ecclesiam, vel a Haereticis, vel Schismaticis baptizatos esse membra Ecclesiae: quia Baptismus ab omnibus huius collatus bonus est, & conferit peccatorum remissionem. Dicit etiam potest Christianos baptizatos, quamvis sint peccatores nequissimi, esse membra Ecclesiae, dummodo excommunicati non sint. Et enim J. C. sepe nos docet in Evangelio, Ecclesiam suam in terris mixtas habere paleas cum bonis frugibus, bonos simul & malos, qui non nisi in mundi fine erunt separandi. *Auctor recens.*

Caeremoniae Baptismi duo significant: alia signa signa exteriora ejus rei, quam Spiritus sanctus intus operatur in animabus eorum, qui Sacramento recipiunt; alia admonent quid homini faciendum sit, & illi ob oculos subjungunt materia, quae per hoc contrahit Sacramento. Haec caeremonia redigi possunt ad tria Capita: alia sunt antequam Baptismate abluendum accedat ad fontem Baptismi, alia in fonte ipso praeguntur, alia tandem post ipsum Baptismus. Caeremoniae quae sunt ante Baptismus, significant peccatum nequaquam dignum esse, qui ingreditur in Ecclesiam propter peccatum, quo conquinatus est, juxta Psalmum: *Domine tuum dicit Sanctitudo Domini.* Et si ex me queras, quid fiat huius quero hoc in loco, dicam, duo fieri, exorcizari, & catechizari. Quaevis aeternae infantiae non polleant in intelligentia, ut concipiant veritates, quae ipsi nunciantur illis tamen fides Catholica credendum sit. Haec caeremonia a Patris suis, quid ibi credendum sit, quod Salvator catechizandi infantem, sicut in praecipio, quod Salvator tradidit Apostolis suis dicens: ite in omnem terrarum orbem, & Filii, & Spiritus sancti, ostentantes illis, quo modo inceptis servanda erunt accepta quae tradidi vobis. *Auctor recens.*

Omnia Crucis signa, quae sunt super infantem significant. Per Baptismus imprimi quendam characterem, qui deleri non potest, ita ut omnes intelligent extremo Judicii die; hunc & illum Christianos fuisse. 1. Omnes baptizati diei sensus aperiri ad verum Deum cognoscendum, & Jesum Christum Dominum nostrum. 2. Baptizato Religionis efficiendum esse publicam Fidem, & Catholicae Religionis professionem in omnibus sensibus suis omnibusque Facultatibus. 3. Haec Crucis illum admovent, illi in posterum detestandum esse jugum Domini, & illi detestandum quarendas non esse delicias, & commoditates vitae, sed semper ferendam Crucem, & mortificationem Jesu Christi in Corpore, & omnibus membris suis, & exequenda mandata ejus. Non igitur mirum videri debet Christiano, si multa illi accidant contraria; quia Christianus non est, nisi ut ferat Crucem Domini, quemadmodum hac nobis indigitat caeremonia. 4. Monet quoque, Christiani baptizati membra Deo sacra esse, & facta esse habitaculum Spiritus sancti; ut intelligamus, Baptismus omnem haurire vim, ac virtutem a Cruce, Morte, & Passione Salvatoris. *Idem.*

Si quis ex me quaesiverit, cur infans interrogetur, cui nondum est intelligendi vis, & cur quaratur ex eo, utrum velit baptizari; ideo hoc hereticum, quia sicut primus homo perit propter libertatem voluntatis suae, similiter accipit, ut ejus posteritas sponte, & sine ulla coactione ad Deum revertatur; & sicut infans inciderunt in iram, & damnationem Dei, ad ipsum redeant per voluntatem, & consensus eorum, qui pro illis respondunt: *Volu baptizari.* Quod est autem consuetudo adhibendi Patris in Baptismo, quod prodest primum ad innuendum, recens ablutus, qui sunt veluti infantem paulo ante genitus in Domino, quod est, habere Patrem Spiritualem, cujus cura evocati, & nostri, habere Patrem spiritualem, cujus cura evocati, & nostri, novum recipiant in vita Christiana incrementum, & docti, novum recipiant in vita Christiana incrementum, & sicut testes Baptismi ab infante recepti: & ut in Baptismo respondeant, & promittant, in nomine infantis id, quod si per se non liceret, ipse promitteret, & polliceretur. *Idem.*

Simulacrum sacro abluti sumus lavacro, non ideo tamen immunes sumus ab omnibus miseriis, quibus hoc in mundo torquetur. Idque plures ob causas. Primum ne Sathanus ab-

Quid significat signa Crucis super infantem?

Cur quaeritur ab infante, utrum velit baptizari?

Baptismus non liberat ab omnibus miseriis.

Ab his miferiis & quatuor...

cramenta potius quarantur propter amorem bonorum...

Cur post Baptismum...

Puer Baptizandus in Ecclesiam introducitur ad inueniendum...

Cur post Baptismum...

At, inquit, si Baptismus confert nobis hanc preclara gratia...

Baptismus est...

Baptismus primus est, & veluti Janua Sacramentorum...

Baptismus est...

Omnes nascuntur in filiis, nescia peccatorum...

Baptismus est...

Cur in Baptismo...

Deus dominus sit donorum suorum, concedere potest...

Baptismus Sacramentum est, quod delet originale peccatum...

Necessitas Baptismi...

Quod autem ad rei definitionem attinet, est multae...

Definitio Sacramenti Baptismi...

Illud vero animadvertendum est, quamvis aqua simplex...

Cur in Baptismo...

Quoniam vero in hoc Sacramento conficiendo legitima...

Triplet modo...

terit. Atque illud praecipue monere oportet, non quamlibet...

Tres obligationes...

Si vocatio ad Christianitatem tanta est gratia, quam erunt...

Definitio Sacramenti Baptismi...

DE SACRAMENTO, ET CEREMONIA CONFIRMATIONIS ET CUR FUERIT INSTITUTA. MONITUM.

Quamquam Regnum Dei sit in nobis, ut inquit Apostolus...

Cum autem in hac publica, & aperta professione saepe sustinerent...

DE SACRAMENTO CONFIRMATIONIS: & cur hoc fuerit institutum.

Sacramentum Confirmationis institutum fuit a Domino nostro...

Cur in Confirmatione...

Confirmatio Sacramentum est per quod Spiritum sanctum recipimus...

tio est, qua posita Baptismo factis abluti. Sacerdos acquisivit...

Definitio Sacramenti Baptismi...

DE SACRAMENTO, ET CEREMONIA CONFIRMATIONIS ET CUR FUERIT INSTITUTA. MONITUM.

Quamquam Regnum Dei sit in nobis, ut inquit Apostolus...

Cum autem in hac publica, & aperta professione saepe sustinerent...

DE SACRAMENTO CONFIRMATIONIS: & cur hoc fuerit institutum.

Sacramentum Confirmationis institutum fuit a Domino nostro...

Confirmatio Sacramentum est per quod Spiritum sanctum recipimus...